

straně z notářského spisu ze dne 20. března 1928 na odstoupení potřebné části pozemku jednak pro rozšíření cihelny, jednak pro vybírání hlíny. I když si žalobci dali tento nárok přikázati exekučně k vybrání, není tato žaloba podána, by realizovala tento nárok Rudolfa J-a, převedený exekučně na žalobce, nýbrž žalobci touto žalobou uplatňují nárok na základě § 418 obč. zák. A takovýto nárok, pokud by Rudolfu J-ovi a Arnoštu Š-ovi proti žalované straně příslušel, ani nezabavili, ani si nedali exekučně přikázati, nýbrž žalobou uplatňují svůj domnělý vlastní nárok na základě § 418 obč. zák., kterýžto nárok jim však ve skutečnosti nepřísluší.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l d o v o l á n í .

D ů v o d y :

K nároku na odstoupení pozemku nemají žalobci oprávnění. Odvolací soud správně vyložil, že výraz »Bauführer« v poslední větě § 418 obč. zák. znamená stavebník — to jest ten, na jehož příkaz a účet se stavba provádí — nikoli stavitel — to jest ten, kdo ji pro stavebníka z jeho příkazu a na jeho účet provádí. K tomu vede výklad podle § 6 obč. zák. a srovnání §§ 417, 418, 419 obč. zák. a tento soud důsledně tomuto slovu tento význam přiznává, třebaž ne výslovně, ale smyslem svých rozhodnutí (sb. n. s. čís. 244, 3310, 3391, 8034, 9038, 10649 a j.). Stavebníky byli podle odvolacího soudu Rudolf J. a Arnošt Š., podle spisů okresní politické správy v H., jichž se žalobci dovolávají, jen Rudolf J. Dovolací soud souhlasí s míněním odvolacího soudu, že jimi byli Rudolf J. a Arnošt Š., kteří žalobce k postavení cihelny zjednali. Jenom jim mohl vzejíti nárok podle poslední věty § 418 obč. zák. Dovolatelé neprávem tvrdí, že žalobního nároku nabyli zabavením a přikázáním k vybrání nároku Rudolfa J-a na postoupení stavebního pozemku. O tento titul nemohou svůj nárok opírat proto, že podle § 328 ex. ř. by z něho mohli odvozovati jenom práva tam uvedená, nikoli žalobní nárok.

Čís. 11483.

K rozhodnutí o návrhu na přikázání k vybrání neknihovní pohledávky jest vzhledem k různosti práva na Slovensku a v historických zemích (§ 18 čís. 3 ex. ř. platného v historických zemích a § 18 zák. čl. LX: 1881) určití místně příslušný soud podle § 28 j. n.

(Rozh. ze dne 17. března 1932, Nd II 7/32.)

Rozhoduje o návrhu okresního soudu v Moravské Ostravě, by byl rozhodnut jeho záporný spor o příslušnost s okresním soudem v Košicích o otázce, který z těchto soudů je soudem exekučním v exekuční věci Dr. Alexandra O-a, advokáta v Košicích, proti Vilému W-ovi,

obchodvedoucímu tamže, o 238 Kč ustanovil Nejvyšší soud okresní soud v Moravské Ostravě podle § 28 j. n. za onen tuzemský soud, který jest místně příslušným soudem exekučním v této věci.

Důvody:

Usnesením ze dne 11. listopadu 1931 povolil okresní soud v Košicích exekuci zabavením služebních platů dlužníkůvých proti poddlužníkovi, bydlícímu v Moravské Ostravě, a vyhradil rozhodnutí o návrhu na příkázání k vybrání okresnímu soudu v Moravské Ostravě jako soudu exekučnímu. Tento odmítl výkon, nepokládaje se za příslušný exekuční soud. Tento záporný spor o příslušnost vznikl z dvojitého práva, platného jednak v zemích České a Moravskoslezské, jednak v zemích Slovenské a Podkarpatoruské. Při exekuci na neknihovní pohledávky jest podle § 18 čís. 3 ex. ř. exekučním soudem okresní soud, u kterého má dlužník svůj obecný soud ve věcech sporných, což by byl v tomto případě okresní soud v Košicích. Podle prvního odstavce § 18 zák. čl. LX z r. 1881, který nebyl změněn zákonem čís. 23/1928, však jest v takovém případě exekučním soudem okresní soud, na jehož území má býti exekuce vykonána, což by byl okresní soud v Moravské Ostravě, protože podle § 294 třetí odstavec ex. ř. a čl. II. § 45 (3) zák. čís. 23/1928 jest zabavení pohledávky vykonáno doručením platební záповědi poddlužníkovi. Oba soudy jsou v tuzemsku, ale žádný z nich není podle práva u něho platného příslušným exekučním soudem. Protože však jde o věc, která spadá pod pravomoc tuzemských soudů, ale chybí podmínky pro místní příslušnost, bylo použito předpisu § 28 j. n., což se může státi ve věcech, které nejsou věcmi spornými, i z úřadu.

Čís. 11484.

Jde-li o knihovní žádost k zajištění veřejné dávky podle § 38 písm. c) knih. zák. a podle dvorského dekretu ze dne 18. září 1786, čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., jest knihovnímu soudu jen zkoumati, zda návrh odpovídá předpisu §§ 14 a 94 knih. zák. Lhostejno, že žádost byla zapsána do exekučního rejstříku.

(Rozh. ze dne 18. března 1932, R I 127/32.)

Podle noty berního úřadu poznamenal soud prvního stálosti ve vl. čís. 110 pozemkové knihy obce J. zástavní právo pro pohledávku československého eráru na dávce z majetku. Rekursní soud zamítl návrh berního úřadu v podstatě proto, že nevyhovuje ustanovení § 54 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Z návrhu berního úřadu vyplývá, že jde o knihovní žádost k zajištění veřejné dávky, již nesporně jest dávka z majetku (zákon čís. 309/1920). Podle § 38 písm. c) knihovního zákona a podle dvorského